

Ι Σ Ο Τ Η Σ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΤΗΤΑ

Α Θ Η Ν Α

ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΗΡΥΞΙΔΙΟΥ

ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓ. ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΘΗΡΤΕΑ	ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
'Εν Ἑλλάδι δρ. 5	ΑΘ. Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 5	'Ἰπ.: Ρ.: † Σεβ.: τῆς Σ. Στ.: 'Αθηνᾶς», μέλος τῆς Μεγ.: Ἀνατ.: τῆς Ἑλλάδος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ	Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ἢ
ΑΘ. ΒΡΥΖΑΚΗΝ	μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.
οδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26.- Ἀθήνας.	
DIRECTION	
ATHAN. E. BRYZAKIS	
rue de l'Université N° 26 Athènes	

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΣΤ.: «ΑΘΗΝΑ»

Πανηγυρική ἐγένετο ἡ ἐργασία τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς στοᾶς ταύτης τὴν 19ην Ἰανουαρίου. Πλείστοι ἀδελφοὶ μέλη τῶν ἄλλων Σ.: στοῶν παρέστησαν κατ' αὐτήν ὡς ἐπισκέπται, προσβείαι δὲ τῶν Σ.: στοῶν «Πανελληνίου», «Πυθαγόρου» καὶ «Ἐλευσίνος»

ἐτίμησαν τὴν ἑορτὴν, καθ' ἣν ἡ μεγάλη προσβεία τῆς Μεγ.: Ἀν.: ἐξεπροσώπευσε τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.

Ὁ τέως σεβ.: Ἀδ.: Σ.: Ἀντωνόπουλος ἀπὴν τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας, ὡς ἀιέφερεν ὁ α'. ἐπ.: ὅστις κατέσχε τὴν ἔδραν τοῦ Σεβ.: Ἡ ἀτυχία τοῦ νὰ μὴ παραλαμβάνῃ τὴν ἀρχὴν ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ προκατόχου του παρηκολούθησε καὶ νῦν τὸν ἀδ.: Βρυζάκη. Ὡς νῦν οὕτω καὶ πρὸ διετίας ἔνεκα λόγων ἀγνώστων ὁ τότε σεβ.: ἀδ.: Πετμεζᾶς δὲν ἐνεφανίσθη, ὅπως παραδώσῃ τὴν σφύραν τῷ διαδόχῳ του. Εἶθε ἡ ἀτυχία αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐλατήριον δραστηριότητος διὰ τὴν μέλλουσαν ἐργασίαν.

Μετὰ προσλαλιάν τινα τοῦ α'. ἐπ.: ἐν ἣ ἔδικαιολογεῖτο ἡ τοῦ ἀδ.: σεβ.: ἀπουσία, ὁ ἀδ.: Βρυζάκης ἔδωκε τὸν ὄρκον καὶ ἀνέλαβε τὴν σφύραν, ἐγένετο δὲ εἶτα ἡ ὄρκωμοσία καὶ ἐγκατάστασις τῶν λοιπῶν ἀξιοματικῶν.

Ὁ ἀδ.: Βρυζάκης ἀπήγγειλε τὸν κάτωθι λόγον, ἐν ᾧ μετὰ σαφηνείας διαγράφεται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν κατὰ τὸ ἔτος 1894.

Ἡ στοὰ προέβη κατὰ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὴν νόθεσίαν τοῦ ἀδ.: Σπ.: Μηλιαράκη, καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν ἐπεσφράγισε μικρὰ διαχυτικὴ συναστροφὴ, καθ' ἣν προσεφέρθη ζῦθος τοῖς τιμήσασιν τὴν ἑορτὴν ἀδελφοῖς, οἵτινες ἠύχθησαν τὰ βέλτεστα τοῖς νέοις ἀξιοματικοῖς τῆς «Ἀθηνᾶς».

Εἰς διδ.:.

Λ Ο Γ Ο Σ

ΤΟΥ ΣΕΒ.: ΤΗΣ ΣΤ.: ΑΘΗΝΑΣ Α. ΒΡΥΖΑΚΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΞΙΟΜΑΤΙΚΩΝ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1894

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τὸ δευτερον ἤδη μοι ἐμπιστεύεται ἡ σεπτὴ αὕτη στοὰ τὴν πρώτην αὐτῆς σφύραν, διὸ εὐχαριστίας πλείστας ἐκφράζω εἰς τοὺς ἐκλέξαντάς με ἀδ.: οἵτινες ἐν τῇ ἐμῇ μετριότητι διαβλέπουσι δεξιότητά τινα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοστασίου τούτου, καὶ ἐν τῇ ἄκρῳ αὐτῶν καλωσύνῃ ἐλπίζουσι ὅτι ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἡγεσίαν θὰ διευθετηθῶσι τὰ κακῶς ἐν αὐτῇ κείμενα.

Τὸ ἔργον τοῦ σεβ.: στοᾶς εἶναι πάντοτε, ὡς πάντες γινώσκετε, δύσκολον, πολλῶ δὲ μάλλον χρήζει θυσίας οὐ μικρᾶς, ὅταν, ὡς

παρ' ἡμῖν ἔχουσι τὰ τεκτονικὰ πράγματα, ἡ στοὰ δὲν παρουσιάζει λιάν εὐάρεστον ὄψιν. Τοῦτο δὲ βαθέως αἰσθανόμενος τό γε νῦν, καὶ ἀναμετρῶν τὰς ἐμὰς δυνάμεις, κρίνω ἑμαυτὸν μάλλον ἀνεπαρκῆ εἰς τὸ νὰ διεύθυνω τὰς ἐργασίας τοῦ σεπτοῦ τούτου ἐργαστηρίου, ἢ πρὸ διετίας, ὅτε ἡ στοὰ καλῶς οὔσα συγκεκριμένη καὶ μετὰ δραστηριότητος ἐργαζομένη, ὑπέσχετο, ὑπὸ διεύθυνσιν καλὴν, ἐργασίαν πλήρη ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἄτυχῶς, δαίμων βάσκανος ἐζήλευσε τὴν ἀκμαιότητα τῆς στοᾶς μας ἐκείνην καὶ κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος οὐδόλως ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Τὰ αἴτια ἕκαστος ἡμῶν τὰ γινώσκει καὶ τὰ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὰ ἐκτιμᾷ ἕκαστος ἡμῶν, πιστεύω ὅτι αἰσθάνεται τί ὄφειλε νὰ παράσχῃ εἰς τὴν στοάν του καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου οὐ τοῦ παρόντος.

Τῶν ὀλιγίστων ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη εἶναι ἀνεπαρκῆς ἀδ.: μου, ὅπως τὸ ἔργον τὸ τεκτονικὸν ἀποδώσῃ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοὺς εὐχύμους. Τοῦτο ἔχει ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς συνδρομῆς τῶν πολλῶν ἔχει ἀνάγκην θυσίας τινός καὶ αὐταπαρνήσεως, ἵνα προαχθῇ. Ἡ ὕλική συνδρομὴ ἦν παρέχει ὁ τέκτων εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τῆς ἠθικῆς, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ τεκτονισμός, καὶ ἡ ὁποία ὅσον μικρὰ καὶ ἂν φαίνεται, τόσον πολῦτιμος καὶ λυσιτελής τυγχάνει.

Τὴν πνευματικὴν λοιπὸν καὶ ἠθικὴν ὑμῶν συνδρομὴν ἐπικαλούμαι ἀδ.: μου καὶ τὴν μικρὰν θυσίαν καὶ αὐταπαρνήσιν σας ζητῶ ὑπὲρ τῆς στοᾶς ταύτης δὲν τιμᾷ ἡμᾶς ν' ἀφήσωμεν ἔρμαιον τῆς καταστροφῆς ἔργον πολῦτιμον, ἔργον δυνάμενον μεγάλας ὑπηρεσίας νὰ παράσχῃ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν φιλότινῃν μας πατρίδα, ἣτις ἔχει ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ συνδρομῆς, ἐν ταῖς ὀδυνηραῖς περιστάσεσιν, ἐν αἷς διατελεῖ.

Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἀδ.: τῆς «Ἀθηνᾶς» ἐξέλιπε τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς γαλουχησάσης καὶ διδασχάσης αὐτοὺς μητρὸς, διότι πολλὰκις μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη τὸ ἐναντίον, διότι πολλὰκις ἔδωκαν δείγματα τρανὰ τῆς ἀξιεπικίνου αὐτῶν φιλοπονίας. Ἄν κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος ἢ ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ ἐργασία δὲν ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὰς προσδοκίας τῶν πολλῶν, τοῦτο μὲν ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ἀδιανομίαν πολλῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ πολὺ μάλ-

λον εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας τινῶν ἐκ τῶν ἀδ. ἀξιωματικῶν.

Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ μὴ μνημονεύσω εὐφῆμως ἐνταῦθα τοῦ τέως Σεβ. ἀδ. Σ. Ἀντωνοπούλου, ὅστις παρὰ τὰς περικυκλούσας αὐτὸν πολλὰς ἀσχολίας καὶ τὴν δεινὴν ἀσθένειαν, ἦν τελευταίως ὑπέστη, δὲν ἀπέστη τῶν ἐργασιῶν, οὐδ' ἐπαύσατο μεριμνῶν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἀξιεπαίνως πάντοτε προσπαθῆσας νὰ διασώσῃ τὴν στοὰν ἐκ τῶν ἀπειλησασῶν αὐτὴν δυσχερειῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐπιδιώξωμεν πάσῃ δυνάμει τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς Στοᾶς εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κανονικὴν τροχίαν καὶ θὰ ἐργασθῶμεν ὁλοψύχως, ὅπως ἀναλάμψῃ πάλιν τὸ ἡμισβεσθὲν γόητρον αὐτῆς, ἥτις τοσάκις κατέστη σεμνὸν ὑπὸ δειγμα τεκτονικῆς πειθαρχίας καὶ φιλοπονίας.

Ἐπίσης θέλομεν καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ στοὰ τῶν διδασκάλων, ἡ τοσοῦτον τέλος παραμεληθεῖσα, λειτουργήσῃ τακτικῶς ἐν συνδυασμῷ δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ πρώτου βαθμοῦ ἀποτελεσθῇ ἐργασία κοινὴ, δυναμένη νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ ζωογονήσῃ τὴν τεκτονικὴν προθυμίαν τῶν πολλῶν, δώσῃ δὲ στάδιον ὁράσεως καὶ εὐεργετικότητος εἰς τοὺς διακαῶς ποθοῦντας τὴν ἐπικράτησιν τῶν τεκτονικῶν ιδεῶν καὶ γαλβανίσῃ τὸ λιποψυχοῦν ὄλον ἐν τεκτονικὸν σῶμα.

Οἱ σοφοὶ τοῦ τάγματος ἡμῶν διοργανωταὶ ἔδωκαν εἰς τὴν στοὰν τῶν διδασκάλων δύναμιν, ἰσχὺν καὶ δικαίωμα, ὧν ἡ χρῆσις μεγάλως συντείνει εἰς τὴν ρυθμικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ. Ἐν τῇ στοᾷ τῶν διδασκαλῶν τελεῖται ἡ τεκτονικὴ ἐργασία ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ τελειότητι, ἐκεῖ δὲ ἐφαρμόζονται μετ' ἀκριβείας τὰ σωτήρια διδάγματα τοῦ τάγματος, τὰ τοσαύτας εὐεργεσίας παρασχόντα τῇ Ἀνθρωπότητι. Τοιαύτη οὕσα ἡ στοὰ τῶν διδ. προσελκύει πάντα καλὸν τέκτονα καὶ ἐνθουσιᾷ αὐτὸν εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἐτάχθη στρατιώτης. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι πάντες θὰ μετὰσχῶσι τῆς σωτηρίου ταύτης ἐργασίας.

Οἱ ἐκλεγέντες νῦν ἀξιωματικοὶ τῆς στοᾶς παρέχουσι πᾶσαν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν, ὅτι ἀνελλιπῶς ἐπιτελοῦντες τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα, θὰ συντελέσωσιν οὐσιωδῶς εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τελεσθησομένην ἐργασίαν. Οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, τέκτονες παλαιοί, γινώσκοντες τὴν ἱστορίαν τῆς στοᾶς καὶ τὴν ὄρασιν αὐτῆς δὲν θὰ

ὀκνήσωσι νὰ φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὰς ἐργασίας, προτρέποντες καὶ διδάσκοντες τοὺς λοιποὺς ἀδ. καὶ καθιστῶντες αὐτοὺς ἀξίους καὶ ἐνθουσιώδεις τέκτονας.

Ἐκ πείρας μακρᾶς ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἐν ἰσχύϊ σύστημα τῆς ἐκλογῆς τῶν προτεινομένων καὶ γινομένων μελῶν τῶν στοῶν δὲν εἶναι τὸ προσφωρότερον. Ἡ ἔρευνα περὶ τῆς προθυμίας αὐτῶν καὶ τιμιότητος, τῆς καλλῆς πίστεως καὶ τῆς εἰς τὰς τεκτονικὰς ιδεᾶς εὐλαβείας, δὲν γίνεται μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς· διὰ τοῦτο βλέπομεν καθεκᾶστην μεταξύ ἡμῶν ἀνθρώπους οὐδόλως ἐννοοῦντας τὴν ἀποστολὴν τῶν ὡς τεκτόνων, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπιλανθανομένους τῶν ὄρκων αὐτῶν καὶ ὑποσχέσεων, ἀρνούμενους δὲ νὰ συντελέσωσι καὶ αὐτοὶ ὅπωςδήποτε εἰς τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἐκλήθησαν· βλέπομεν ἀνθρώπους ἐρχομένους καὶ παρερχομένους ἀδιαφόρως, χωρὶς νὰ προσθέσωσι μὲν τι εἰς τὸ εὐγενέστατον τῶν σωματείων, ἐν ᾧ συγκατατέγησαν ὡς μέλη, ἀφαιροῦντες δ' ἀφ' ἑτέρου οὐκ ὀλίγον ἐκ τοῦ γόητρον αὐτοῦ, ἀκριβῶς διότι συγκατηριθμήθησαν μεταξύ τῶν ὀπαδῶν του. Ἡ θεραπεία τοῦ ὀλεθρίου τούτου κακοῦ θὰ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων ἡμῶν μελημάτων, θ' ἀγωνισθῶμεν δὲ ὅπως τὸ κακὸν μετριασθῇ, ἂν δὲν εἶναι δυνατόν τέλος νὰ ἐκλείψῃ.

Πολλάκις ἤκουσα τεκτόνων μετ' ἀπογοητεύσεως ἡμιλούντων περὶ τῶν ἐργῶν τοῦ παρ' ἡμῖν τεκτονισμοῦ, προσθετόντων δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀπογοητευθέντες μέλλουσι ν' ἀπόσχῶσι τῶν ἐργασιῶν τῶν στοῶν. Κατ' ἐμὲ κριτὴν, οἱ τοιοῦτοι τέκτονες οὐδόλως ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ τεκτονισμοῦ, καθ' ὃ πᾶς τέκτων εἶναι τὸ ὑλικὸν ἄμα καὶ ὁ τεχνίτης, καὶ ὅτι ὀφείλει αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ ἐπινοῶν καὶ ὁ ἐκτελῶν συνάμα. Τὸν τέκτονα κατέστησεν ὁ τεκτονισμὸς ἴσον πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς του, καὶ ἐπιφορτίζει καὶ ὑποχρεοῖ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ λέξις ἀπογοητεύσις δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ τεκτονικὰ λεξικά, ἀντ' αὐτῆς δὲ μεγάλοις γράμμασιν ἀπαντῶσιν αἱ λέξεις «ἐργασία καὶ δραῖσις». Τὸ ἀπογοητεῦσθαι δῆθεν εἶναι ἀνανόρον πρόσχημα, εἶναι ἀνάξιον τέκτονος ἐλευθέρου, ἐννοοῦντος τὴν ἑαυτοῦ ὑποχρέωσιν, εἶναι ἐπιπορτία· ὁ ἀπογοητευόμενος ἐκ τοῦ τεκτονισμοῦ ἀπογοητεύεται ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἀπογοητευόμενος εἶναι ἀνάξιος νὰ συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ τεκτονισμὸς ἔδωκε δαψιλῶς εἰς τὸν τέκτονα πάντα τὰ μέσα νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ὀράσῃ καὶ νὰ εὐεργετήσῃ· ὀφείλει νὰ μὴ ὀπισθοχωρῇ ἀπέναντι τῶν

παρεμβαλλομένων δυσχερειών, διότι ή δυσχέρεια καθιστά τὸ ἐπιζητούμενον πολυτιμότερον. Οἱ διοικοῦντες τὸν τεκτονισμόν καὶ τὰς στοὰς ἀσκοῦσι μόνον ἐποπτεῖαν καὶ εἰσὶ περιβεβλημένοι μὲ εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις περὶ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ συντάγματος κελευομένων καὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου, ὡς καὶ τῆς ἐντὸς τῶν διαγεγραμμένων ὁρίων καὶ τύπων λειτουργίας τῶν στοῶν καὶ τοῦ τεκτονισμοῦ ἐν γένει. Ἐντεῦθεν δὲν ὑποχρεοῦνται οὐδ' ἐπιφορτίζονται νὰ παρέχωσι πᾶσαν τὴν ὕλην τῆς ἐργασίας εἰς τὰς στοὰς, διότι τοῦτο θὰ ἦτο περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἕκαστος τέκτων ἐξ αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ τεκτονισμοῦ ἀρύεται. Εἶναι πρῶτοι μεταξὺ ἴσων. Εἶναι ἀδελφοὶ μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ οὐδὲν πλεόν. Διὰ τοῦτο ἕκαστος τέκτων πρέπει νὰ συντρέχη τὸ ἔργον τὸ τεκτονικὸν διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεώς του ἐν ταῖς ἐργασίαις, διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασι, τοῖς ἀφορῶσι τὸν τεκτονισμόν, διὰ τῆς προτάσεως μέτρων καὶ τρόπων πρὸς διάδοσιν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τῆς κοινωνίας εὐεργετικῆς ἐπιδράσεώς του, καὶ διὰ τῆς μορφώσεως ἑαυτοῦ εἰς καλὸν οἰκονομικὴν ἀρχὴν, ἐνάρετον πολίτην καὶ χρηστὸν μέλος τῆς κοινωνίας. Ταῦτα δὲ πράττων, ἔστω βέβαιος ὅτι προσθέτει λίθον ἕνα εἰς τὸ ἀνεγειρόμενον ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ οἰκοδόμημα εἰς τὸν Μεγ. Ἄρχι. τοῦ Σύμπ.

Ταῦτα λέγων ὑμῖν ἀδ. μου αἰσθάνομαι βαθέως τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἣν φέρω ἀναλαμβάνων ὑπὸ τριαύτας περιστάσεις τὸ ἀξίωμα τοῦ σεβασμίου, ἐρείδομαι δὲ ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἔχων συναντιλήπτορας καὶ βοηθοὺς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ λοιποὺς ἀδελφούς τῆς στοᾶς, θὰ δυνηθῶ νὰ πραγματοποιήσω τὸν μύχιον πόθον μου, ὅπως ἴδω τὴν «Ἀθηνᾶν» ἀκμάζουσαν καὶ καθισταμένην ἀξίαν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐν Ἑλλάδι τεκτονισμοῦ.

Ἐξ ὀνόματος τῆς στοᾶς «Ἀθηνᾶς» προσαγορευῶν τοὺς κοσμησαντας τὰς ἐργασίας ἡμῶν τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀδ. ἐπισκέπτας, εὐχαριστῶ ἔγκαρδιως τὰς σεπτὰς ἀδ. στοὰς, αἵτινες διὰ πρεσβειῶν ἤξιώσαν ν' ἀντιπροσωπευθῶσι κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἡμῶν ταύτην ἐργασίαν, καὶ τὴν Σ. Μεγ. Ἀνατολὴν τῆς Ἑλλάδος εὐδοκήσασαν νὰ παραστῇ καὶ ἐνίσχυση ἡμᾶς ἐν ταῖς ἐργασίαις μας.

Ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη καὶ ἐνίσχυσις, δεῖγμα εὐγενεοῦς τεκτονικῆς ἀδρότητος καὶ ἀγάπης, εὐχομαι ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐν τῷ μέλ-

λοντι, ἡμεῖς δὲ δὲν θὰ λείψωμεν νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἡμέτερον καθήκον διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἐν ταῖς ἐργ. τῶν λοιπῶν ἐργοστασίων, ἀνταποδίδοντες τὴν εὐγενῆ φιλοφρόνησιν.

ΣΤ. «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ»

Ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ πανηγυρικῶς ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων ἀρχῶν διὰ τὸ ἔτος 1894 κατὰ τὴν 14ην Ἰανουαρίου. Πολλοὶ ἀδ. ἐξ ἄλλων στοῶν καὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν καὶ τῆς Μεγ. Ἀνατολῆς συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιλάμπρουνσιν τῆς τελετῆς.

Ὁ τέως Σεβ. ἀδ. Σωροκιάδης, ὁ κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ παρελ. ἔτους ἐκλεγείς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκπτώτου γενομένου ἀδ. Κ. Ξένου, παραδίδων τὴν σφύραν εἰς τὸν διάδοχόν του ἀδ. Ἰω. Δαμουλιάνου διὰ λόγου μεστοῦ ἐννοιῶν τεκτονικῶν, ἀφοῦ δικαίως ἤλεγξε τὴν ἄνευ ἀποχωρῶντος λόγου ἀποχώρησιν τοῦ ἀδ. Ξένου καὶ τὴν ὡς μὴ ὄφελε ἀδιαφορίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀπελθὼν ἔτος, συνεπλήρωσε τὴν προσφώνησίν του διὰ τῆς ἐξῆς διδασκαλίας, ἣτις εἶναι ἀπαύγασμα τῆς πολυετοῦς τεκτονικῆς του πείρας :

Παραδίδων σήμερον τὴν πρώτην Σφύραν τῷ φιλτ. ἀδ. Δαμουλιάνω, δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω ὑμῖν ἣν αἰσθάνομαι ἐνδόμυχον χαρὰν, ἀναλογιζόμενος καὶ τρέφων τὴν πεποίθησιν, ὅτι διὰ τῆς στιβαρᾶς αὐτοῦ χειρὸς καὶ τῆς πεφωτισμένης αὐτοῦ διανοίας ἡ Στ. «Πυθαγόρας» συνεργουμένη ἐκ τοῦ κλονισμοῦ, ὃν ἐσχάτως ὑπέστη, θέλει ἀναλάβει τὴν προτέραν αὐτῆς εὐεξίαν καὶ ὑπὸ τὴν διοικήσιν του θέλει συμπληρώσει τὴν ἱεράν αὐτῆς ἀποστολήν. ὁ νέος Σεβ. ἀδ. Δαμουλιάνος διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν δραστηριότητος καὶ τοῦ ζήλου θέλει δικαιοῦσαι, πέπεισμαι, πληρέστατα τὰς προσδοκίας τῶν ἀδ. τοῦ «Πυθαγόρα», οἵτινες παμφηφεί ἐξελέξαντο αὐτὸν Σεβ. Διδ.

Πρὸ τοῦ δὲ κατέλθω τῆς ἑδρας ταύτης ὀφείλω καὶ αὐθις, ἀποτεινόμενος πρὸς ὑμᾶς, νὰ ὑπομνήσω τὰ ὑψηλὰ τοῦ ἐλευθ. τέκτ. καθήκοντα, διότι εἰρήσθω καὶ αὐθις ὅτι εὐάριθμοι ἐξ ὑμῶν μνηθέντες εἰς τὰ μυστήρια τοῦ τεκτ. προσεπάθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς αὐτὰ ἀπόδειξις τῶν λόγων μου εἶναι οἱ ἀντηχοῦντες λόγοι τινῶν τῶν μνηθέντων, οἱ ὅποιοι παρευρεθέντες μόνον εἰς 2—3 ἢ καὶ 10 συνεδρίας κορέννυνται καὶ ἄρχονται ἀπογοητευμένοι καὶ ἐρωτῶντες τί ποιοῦμεν ἐνταῦθα συνεργούμενοι. Θέλομεν νὰ δράσωμεν, λέγουσιν· οἱ λόγοι οὗτοι προέρχονται κυρίως πρῶτον ἐκ τῆς ἀψικορίας ἡμῶν τῶν μεσημβρινῶν, καὶ δεύτερον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐπιδεικτικῆς δράσεως ἐν ταῖς Στοαῖς τῷ ἐλευθ. τέκτονι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀποθαρρύνεται καὶ ν' ἀπογοητεύεται καὶ νὰ μὴ προσέρχεται προσκαλούμενος εἰς τὰς τεκτ. ἐργασίας· ὁ ὄρκος ὃν ὤμοσαν οἱ τέκτ. δὲν ἐδόθη ὑπὸ ὄρους δράσεως. Μὴ προσερχόμενοι εἰς τὰς ἐργασίας παύουσι νὰ ἐκπληρῶσι τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀποστολήν

των, συνεπῶς παραβαίνουσι τὸν ἡμισυν ὄρκον· ὁ ἔλευθ. τέκτων μετὰ τὴν μῆσιν του δὲν ἀνήκει εἰς ἑαυτὸν, ἀνήκει εἰς τὸν τεκτονισμόν· ὀφείλει ἄρα ἄνευ οὐδεμιᾶς προφάσεως νὰ προσέρχεται τακτικῶς εἰς τὰς ἐργασίας· διότι καὶ ἡ ἀπλῆ προσέλευσις τῶν τεκτ. ἐν ταῖς Στ.· ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης σπουδαίας ἐργασίας καὶ ἄνευ λόγων, ἡ τακτικὴ φοίτησις συντελεῖ εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν, συντελεῖ εἰς τὴν σύσφιξιν τῶν δεσμῶν τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, διότι ὁ τεκτ.· ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ αἰσθημάτος τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀδελφότητος, δύναται ἐν δεδομένη κρίσῳ περιστάσει πολλὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἀγαθὰ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ μεγάλως νὰ συντελέσῃ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος· ἐὰν σήμερον ὑπῆρχον ἐὰν οὐχὶ πλείονες τῶν 500 ἢ 1000 ἔλευθ.· τέκτ.· συνδεδεμένοι διὰ τῶν κρίκων τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀδελφότητος, μὴ ἀνήκοντες δὲ εἰς κόμματα πολιτικά, δίκην νευροσπάστων, ἀλλ' ἀνήκοντες εἰς τὸν ἑαυτὸν των καὶ μόνον, φρονεῖτε ὅτι δι' ἐνὸς τοιούτου πυρῆνος ἐλευθερο-τεκτόνων δὲν ἡδυνάμεθα νὰ θέσωμεν πρᾶγμα ἐναντίον τῆς ἐξαχρειώσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς, τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τε τῇ πολιτείᾳ καὶ κοινωνίᾳ; φρονεῖτε ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ φανώμεν χρήσιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀντιτασσόμενοι κατὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως; διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ αἰσθημάτος τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀδελφότητος καὶ διὰ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ σθένους ἡμῶν πολλὰ ἡμεῖς οἱ ἔλευθ.· τέκτονες δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν· ἀλλ' ὅπως ὑπάρξῃ θέλησις δέον νὰ συνυπάρχῃ θετικότης χαρακτηρῶς, ἐνθουσιασμός, ἀπόφασις πρὸς δρᾶσιν καὶ κατανόησις τῶν ὑψηλῶν τοῦ τέκτονος καθήκοντων· ὁ τεκτονισμὸς δὲν ἀπαιτεῖ μόνον πνεύματος μόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ σθένος ψυχῆς ἢ τῆς ἐπιστήμης ἄξια ὑπὸ τοῦ τέκτ.· τιμᾶται, διότι ἐν αὐτῇ ἐμπεριέχονται οἱ αἰώνιοι τῆς ἀληθοῦς σοφίας νόμοι. Ὁ τέκτων, ἐλευθερίαν ἔχων ἐν τῷ κρίνειν καὶ σκέπτεσθαι, ἐκτιμᾷ καὶ ἀποδέχεται πᾶσαν ἄλλου γνώμην, ἀλλ' ἄνευ προκαταλήψεως τὴν δοκιμάζει πρῶτον καὶ ἂν εὖρῃ ταύτην ἀληθῆ τὴν ἀποδέχεται. Καὶ οὐ μόνον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἀλλ' ὡς καλὸς τέκτων πρέπει νὰ εἶναι ἐν τῷ βίῳ του αὐστηρὸς εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ προβαίῃ ἐν τῷ κόσμῳ οὐχὶ ἐπιδεικνύμενος ἀρετὴν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἔργων του διαγιγνωσκόμενος καὶ ἐκτιμώμενος.

Φίλος τῆς πατρίδος ὀφείλω ν' ἀγαπῶ αὐτὴν μετ' ἀληθοῦς πατριωτισμοῦ. Ὁ τεκτονισμὸς δὲν ἀποτελεῖ στενὸν τινα κύκλον ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι καθολικὸς σύνδεσμος, ἀποβλέπων εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς καθολοῦ ἀνθρωπότητος· διὰ τοῦτο καὶ εἰς μεγάλας τῆς ἀνθρωπότητος περιστάσεις οὐσιωδῶς πάντοτε ἐπέδρασεν. Ἡ Μεγάλῃ Γαλλικῇ ἐπανάστασις εἶναι τρανὴ μαρτυρία τῆς μεγάλης τοῦ τεκτονισμοῦ ἰσχύος, ὡς καὶ τρανωτάτῃ ἀποδείξει τοῦ μεγάλου πατριωτισμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Γάλλων ἐλευθεροτεκτόνων, οἵτινες τὰ μέγιστα συνετέλεσαν διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς των ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς πατρίδος των. Ἡ πρόδοσις τοῦ τεκτονισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ πολλάκις ἄλλοτε σᾶς ὠμίλησα, ἐξήρηται παρ' ἡμῶν αὐτῶν, ἐκ τῆς θελήσεως ἡμῶν. Ὁφείλομεν ἡμεῖς νὰ καταστήσωμεν τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ πατώμεν καὶ ἐργαζώμεθα γόνιμον τεκτονικὸν πρᾶγματι ἐργασίῳν, αἵτινες τὰ μέγιστα δύνανται νὰ συντελέσωσι καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει, καὶ ἰδίᾳ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἣτις πρωτίστως ἔχει ἀνάγκ-

κην ἐργασιῶν ἐλευθέρων, πατριωτῶν μὴ ἐμπνεομένων ὑπὸ ποταπῶν καὶ προσωπικῶν αἰσθημάτων, ἀλλ' ἐμφορομένων μόνον ὑπὸ τοῦ διακιοῦς πόθου νὰ ἴδωσι τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀπηλλαγμένη πικρῆς ἐριάλτου καὶ πάσης κακοδαιμονίας καὶ δυσπραγίας, νὰ ἴδωσιν αὐτὴν μεγάλην καὶ εὐδαιμόνα. Ἀλλ' ἵνα συντελέσωσιν οἱ ἐλευθεροί τέκτονες εἰς τοῦτο δέον ν' ἀποβάλλωσι τὸ ἀψίκορον, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Ἑλληνος χαρακτηριστικόν, νὰ σχηματίσωσι πυρῆνα ἐκ θετικῶν ἀνθρώπων τοιοῦτος δὲ πυρῆν, ἔστω καὶ ἐξ εὐαριθμῶν τεκτόνων, μὲ σθένος ψυχῆς, μὲ καρδίαν, μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ θέλησιν πρὸς ἐργασίαν, δύναται μεγάλως νὰ ἐπιδράσῃ καὶ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς πασχούσης ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος. Ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων ἐμφορούμενος φιλτ.· ἀδ.· καὶ αὐθις, κατερχόμενος τῆς ἔδρας τοῦ Σεβ.· Σᾶς ἐπαναλαμβάνω: ἀναλογισθῆτε τὰ ὑψηλὰ τοῦ τέκτονος καθήκοντα, τὸν ὑψηλὸν ἡμῶν προορισμόν, καὶ μὴ λησμονῆτε τὸ ἔμβλημα ἡμῶν, τὸ ἀνεξιτήλοις γράμμασι κεχαραγμένον, «ἰσότης, ἐλευθερία, ἀδελφότης» φροντίσατε παντὶ σθένει ἅπαντες ν' ἀναπτύξετε καὶ ἐνισχύσετε τὴν ἱεράν ἀδελφικὴν ἀλληλεγγύην, δι' ἧς συνησπισμένοι καὶ ἡνωμένοι θὰ δυνηθώμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἱεράν ἡμῶν ἀποστολήν, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ πάσης θυσίας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Παραδίδων σήμερον τὴν ἔδραν ταύτην τῷ φιλτ.· ἀδ.· Δαμουλιάνῳ εὐχομαι ἀπὸ μέσης καρδίας τὴν εὐημερίαν τῆς Σεπτ.· ἡμῶν Στοᾶς.

Ὁ σεβ.· ἀδ.· Δαμουλιάνος εὐχαριστῶν τὸν ἀδ.· Σωροκιάδην διὰ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λεχθέντα, ἔλεξε τάδε :

Ἄγ.· ἀδ.·

Ἐν συγκινήσει ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὰς εὐλικρινεῖς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀγάπην, ἣν πρὸς με ἐπεδείξατε ἀναγαγόντες με εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ Δεσπότης τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Στοᾶς. Αἰσθάνομαι τὸ βάρος, τὸ ὅποιον συνεπάγεται ἡ πλήρης καὶ σεπτὴ ἐκπλήρωσις τῶν ἀντεθέντων μοι καθήκοντων, ἀλλὰ δὲν ὀρρωδῶ, διότι ἐλπίζω καὶ πείθομαι περὶ τῆς ἀμερίστου ὑποστηρίξεως καὶ συνδρομῆς ὑμῶν, τῶν φιλοπόνων καὶ ἀκουράστων ἐργατῶν, ἄνευ τῆς ὁποίας πᾶσα θέλησις, καὶ ἡ ἀρίστη, ἤθελε ναυαγήσει.

Ἡ μετὰ σφοδρῶς ἀδιάλειπτος ἐργασία ἡμῶν τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων εἶναι εἴπερ ποτε ἀναγκαιοτάτη νῦν ἐστὶ, διότι οἱ ἐργάται τοῦ πνεύματος εἶναι οἱ καταλληλοτάτοι σκάπανοι, οἱ δυνάμενοι νὰ καταβάλλωσι τὰ προσκόμματα τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν προλήψεων, τὰ ἐπιπροσθούντα καὶ παρακωλύοντα τὴν ἠθικὴν πρόσδον τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἄσκονς ἐργασία διὰ τὴν πρόσδον ταύτην, διότι, μεθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐξίκετο εἰσέτι εἰς σημεῖον, καθιστῶν περιττὴν αὐτὴν.

Ὑπάρχουσιν οἱ λέγοντες, ὅτι ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν εὐρωπαϊκῶν πολιτειῶν τὸ ἔργον ἡμῶν συνετέλεσθη, διότι ἐπισήμως ἀνεγνωρίσθησαν τὰ δόγματα ἡμῶν ὡς ἀρχαὶ διέπουσαι τὰς πολιτείας καὶ τὰς κοινωνίας. Πλὴν οἱ οὕτως ἀποφαινόμενοι πλανῶνται, ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ παραπλανήσωσιν.

Ἀνεγράφησαν πραγματικῶς ἐν πολιτικοῖς συντάγμασιν αἱ θεμελιώδεις ἀρ-

χαί ἡμῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐνώπιον τῶν νόμων ἰσότητος, ἀλλὰ πολὺ διαφέρει ἢ ἀναγκραφὴ αὕτη τῆς ἀπαρεγκλίτου ἐφαρμογῆς αὐτῶν.

Ἐὰν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ λαίλαψ τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καταρρίψασα θρόνους καὶ προνόμια καὶ ἰσοπεδώσασα τὰς κοινωνικὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀνισότητας, ἠνάγκασε τοὺς καλῶς ἢ κακῶς διέποντας τὰς τύχας τῶν λαῶν νὰ στρέξωσι τὰ γενόμενα καὶ νὰ δεικνύωσι ὡσεὶ μορφάζοντα μειδιῶντα πρόσωπα, εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ὑπολανθάνει ἢ ἀντίδρασις, ἣτις πᾶσαν ἐπιδιώκει εὐκαιρίαν ν' ἀνακτᾷ ἕδαφος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, μήπως τὰ ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἀδελφότητα δικαιώματα πάντων τῶν ἀνθρώπων δὲν παραβιάζονται καθ' ἐκάστην ὑπὸ τῶν κακομαθημένων καταχραστῶν παντὸς θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου δώρου, καὶ στέργουσι τὰς παραβιάσεις ταύτας οἱ ἐξ αὐτῶν πάσχοντες, στερούμενοι ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐξ ἐλλείψεως πεποιθήσεως ἐφ' ἑαυτοὺς τοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδίων δικαιωμάτων ψυχικοῦ σθένους;

Ταύτην, λοιπόν, τὴν ἔλλοχεύουσαν ἀντίδρασιν, ταύτας τὰς διαπραττομένας παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἡμεῖς οἱ ἀπανταχοῦ ἐλεύθεροι τέκτονες, ἀλλήλους διδάσκοντες καὶ ἐνισχύοντες, καὶ τοὺς ἄλλους φωτίζοντες, σκοποῦμεν καὶ ὀφείλομεν ν' ἀποκρούωμεν καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν. Δυνάμεθα δὲ ταῦτα νὰ ἐπιτελῶμεν, πορευόμενοι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ ταύτην τοῖς ἄλλοις ὑποδεικνύοντες καὶ παρορμῶντες αὐτοὺς εἰς μίμησιν τῶν ἀγαθῶν παραδειγμάτων, διανοίγοντες αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ προερχόμενα ἀγαθὰ καὶ ἐμπνέοντες αὐτοῖς τὴν πεποιθήσιν ἐπὶ τὰ ἀναφαίρετα δίκαια αὐτῶν.

Τὸ ἔργον ἄρα ἡμῶν ἔσεται ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον μέχρις οὗ ἡ ἀνθρωπότης φθάσῃ εἰς τὸ ὑπατον σημεῖον τῆς τελειότητος, πᾶσα δὲ ἀψικορία εἶναι ἀνάξια τοῦ ἀληθοῦς ἐλευθέρου τέκτονος.

Τὴν ἐπιτέλεισιν τόσον ὑψηλοῦ ἔργου ἐκουσίως ἀναλαβόντες, ὀφείλομεν νὰ μὴ ὀκνῶμεν καὶ νὰ μὴ ἀπελιπνίζώμεθα, ἀλλὰ, τὸ δόγμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην πράγματα καθιστῶντες καὶ ἀποδεικνύοντες, ἀδιαφοροῦντες δὲ πρὸς τὰ μικρὰ καὶ χαμαίζηλα, ἅτινα δύνανται νὰ σκοτίσωσι τὴν λάμπιν τῆς πραγματικῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ἃς ἀφοσιωθῶμεν ὀλόψυχοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς ἡμῶν.

Σ. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Τὴν 21 Ἰανουαρίου ἐν ἐπισημότητι, παρόντων πολλῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων στοῶν καὶ τῆς Μεγάλης Ανατολῆς, ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Σ. Στοῆς «Πανελλήνιον.» Ὁ τέως σεβ. ἀδ. Σ. Στεφάνου δι' εὐγλώττου προσλαλιᾶς συνεκεφαλαίωσε τὰς κατὰ τὸ παρελ. ἔτος ἐργασίας τῆς στοῆς ταύτης, ἀνέπτυξε τὸ ἀπὸ τῆς συστάσεώς της τηρηθῆναι πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν της καὶ συνέστησε τοῖς ἀδελφοῖς καὶ

τὴν ἐν τῷ μέλλοντι τήρησιν αὐτοῦ. Ἐν τέλει ὁ ἀδ. Σεβ. κατέδειξε τὸν σκοπὸν τοῦ ἐργοστασίου τούτου εἰς μόρφωσιν ἐθνικοῦ βίου καθαρῶς ἑλληνικοῦ, δι' οὗ νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν παρατηρουμένην ἐξαχρείωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν ὀσμημέραι εἰσαγωγὴν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν συνηθειῶν ξένων πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις. Ἡ προσλαλιὰ τοῦ ἀδ. Στεφάνου ἐνεποίησε πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ δὲ νέος σεβ. ἀδ. Μοσχάκης, ἅμα παραλαβὼν τὴν σφύραν παρὰ τοῦ ἀξίου προκατόχου του, ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ὑπὲρ τῆς Στ. «Πανελλήνιον» προσπαθείαις του καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ βήματά του ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόγραμμα τ' ἐργ. τῆς στοῆς. Εἶτα ὁ ἀδ. Μοσχάκης ἀπήγγειλε τὸν κάτωθι σύντομον λόγον περὶ τῶν προσόντων τοῦ τέκτονος, τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν τεκτονισμὸν καὶ τὴν κοινωνίαν.

Ἐπιτρέψατέ μοι ἵνα ἀντὶ πάσης ἄλλης πρὸς ὑμᾶς προσφωνήσεως κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην τελετὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων ἀξ. ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Στ. ἐξάρω ἐν συντόμῳ δύο, τὰ κυριώτατα προσόντα, ἅπερ ὁ τεκτονισμὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τῶν βουλομένων νὰ ἀσπασθῶσι τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, καὶ ἅπερ ἀποτελοῦσι τὸ κῆρος καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ. Διὰ τῶν δύο προσόντων τούτων ἐφωδιασμένοι οἱ ἐλ. τέκτ. ἠδυνήθησαν ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας παλαίοντες κατὰ παντοίων διωγμῶν καὶ προλήψεων νὰ ἐξέλθωσι νικηταὶ ἐκ τῆς πάλης. Τὰ δύο ταῦτα προσόντα εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ τὰ χρηστὰ ἦθη. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἡμῶν εἰσέρχονται μόνον ἄνδρες ἐλεύθεροι καὶ χρηστῶν ἡθῶν καὶ ἐλευθέρους ἐννοοῦμεν κατὰ πρῶτον λόγον τοὺς αὐτεξουσίους, τοὺς εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένους ἐξουσίαν· διότι ὁ τέκτων δέον νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν του ἢ μέρος αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ τεκτ. ὑποχρεώσεων. δέον δὲ πρὸς τούτοις νὰ διαθέτῃ καὶ χρόνον τινά, νὰ ἔχῃ ὦρας ἐλευθέρως ὅπως τακτικῶς φοιτᾷ εἰς τὰς τεκτον. ἐργασίας· δεύτερον δὲ καὶ σπουδαιότατον ἐννοοῦμεν ἐλευθέρους τοὺς κεκτημένους ἐλευθερίαν θελήσεως κατὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτῆς ἔννοιαν. Μόνον ὁ τοιαύτην ἐλευθερίαν κεκτημένος δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἐν τῷ τεκτον. θέσει, ἐνῶ ὁ δουλικῶς σκεπτόμενος, ὁ οὐδεμίαν ἔχων αὐτοβουλίαν, ὁ πᾶν τὸ ἀκουσόμενον ἐγκρίνων, οὗτος ὡς ἐστερημένος ἐλευθερίας θελήσεως οὐδεμίαν ἔχει θέσιν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμῶν. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ θέλων νὰ μνηθῆ τὰ τοῦ τεκτον. ἔδει νὰ ἀποδείξῃ ἂν ἦτο τέκνον ἐλευθέρων γονέων, ἀλλ' εὐτυχῶς σήμερον, καταργηθείσης τῆς δουλείας καὶ τῶν ἄλλων τιμαριωτικῶν διακρίσεων, ἐξέλιπε καὶ ἡ ὑποχρέωσις αὕτη, τούλαχιστον ἐν Εὐρώπῃ.

Ὁ τέκτων ὀφείλει πρὸς τούτους νὰ ἔῃ χρηστῶν ἡθῶν. Ἐννοεῖτε ἀδ. ὅποια ἀπαιτεῖται προσοχὴ περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἰδιότητος ταύτης. Θὰ ἦτο

ἄδικον νὰ ἐκλείοντο αἱ θύραι τοῦ τεκτον. πρὸς τοὺς ἔχοντας καὶ τινα ἐλαττώματα προερχόμενα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διότι οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐρευνῶν ἑαυτὸν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀποφανθῆ εὐσυνειδήτως ὅτι εἶναι ἄμεμπτος ἀλλ' ὡς γενικὸν κανόνα δεόν νὰ λάβωμεν τὴν ἰδέαν, ἣν κέκτηται περὶ τοῦ ἀτόμου ἢ περιστοιχίζουσα αὐτὸν κοινωνία. Ἐὰν ὑπὸ τῆς κοινωνίας θεωρεῖται τις ἐν γένει ὡς εὐπόληπτος, ὁ τοιοῦτος δύναται ἀφόβως νὰ γίνῃ δεκτὸς καὶ παρ' ἡμῶν. Τὴν καλὴν ὑπόληψιν ταύτην δεόν νὰ προσπαθῶμεν νὰ τηρήσωμεν καθ' ἅπαντα τὸν βίον. Ἄμεμπτοι ἐν τε ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσι καὶ ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, πιστοὶ ἐκτελεστοὶ τοῦ καθήκοντος, θέλωμεν ἀπολαύει ἀείποτε τῆς ἀρίστης παρὰ τῷ κοινῷ φήμης. Ὁ ἀληθὴς τέκτων εἶναι κατ' ἐξοχὴν δίκαιος, μετὰ ζήλου ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντά του πρὸς τὸ ὑπέριστατον Ὄν, πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πρὸς τοὺς φίλους καὶ πρὸς πάντα μεθ' οὗ ἔρχεται εἰς κοινωνίαν. Καταγίνεται ἀνευδότης πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας· ἀποστρέφεται τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος τὸν δόλον· ὁ ὀρθὸς λόγος εἶναι ὁ κανὼν τῶν πράξεών του· ἀσκεῖ τὴν ἀγαθοεργίαν οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ καθήκον παρέχει βοήθειαν ἐκεῖ ὅπου παρίσταται χρεία τοιαύτης· εἶναι ἀφιλοκερδὴς φίλος καὶ καλλιεργεῖ τὸ θεῖον αἶσθημα τῆς ἀγάπης, ὅπερ ἡ φύσις ἐνεψύσησεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ ἐξαιρέσεις· οὐχὶ πάντες οἱ βλέποντες τὸ φῶς ἐργάζονται ἐν τῷ φωτί· ἀλλ' ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ τέκτονος, ἣν ἐν συντόμῳ ἐσκιαγράφησα, ἔστω ἡμῖν ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ προσπαθῶμεν νὰ τείνωμεν πρὸς τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ τοῦ τέκτονος. Ἐμφορηθῶμεν τῶν ἀρχῶν ταύτων καὶ ἐγκαινίζοντες τὸ τρίτον τοῦ «Πανελληνίου» ἔτος ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως αὐτοῦ, ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τῆς κραταιώσεως αὐτοῦ πρὸς εὐημερίαν τοῦ ἐν Ἑλλάδι τεκτονισμοῦ.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν προσεφέρθησαν τοῖς ἀδελφοῖς διάφορα ἀναψυκτικά, πάντες δὲ ἐγκαρδίως ηὐχθήθησαν τὰ βέλτιστα εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Σ.· στοῦς τὸ «Πανελλήμιον» καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς νέους ἀξιοματικούς.

Καὶ ἡ «Ἀθηνᾶ» ἀδελφικὸν καθήκον ἐπιτελοῦσα εὐχεται τῷ νέῳ σεβ.· ἀδ.· Ν. Μοσχάκη καὶ τοῖς λοιποῖς ἀδ.· ἀξιοματικοῖς πλήρη ἐπίδοσιν καὶ τελείαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον ἐν ᾧ ἐκλήθησαν· ἐλπίζει δὲ ὅτι ἐντὸς τοῦ ἔτους τούτου θὰ εὐτυχήσῃ νὰ ἀναγράψῃ ἔργα τῆς Σ.· Στοῦς τὸ «Πανελλήμιον» τιμῶντα καὶ αὐτὴν καὶ τὸν ἐν Ἑλλάδι τεκτονισμόν.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ Μ.· ΑΝ.· ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνεδρία τῆς 21 Ἀπριλίου 1892.—(37)

Παρόντες οἱ ἀδ.· Χελδράϊχ, Στεφάνου, Ροδοκανάκης, Τσίλλερ, Σωροκιάδης, Μοσχάκης, Τρούμπ. Δικαιολογοῦσι τὴν ἀπουσίαν των οἱ ἀδ.· Δαμασκηνὸς καὶ Κ. Κοπίδης

Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδρίας

Ὁ ἀδ.· Μ. Γρ.· ἀναγινώσκει τὸ πρὸς τὴν Σ.· Στ.· «Ἀθηνᾶν» ἐγγραφοῦν σύμφωνον τῇ προηγουμένῃ τοῦ Σ.· Συμβ.· ἀποφάσει, ὅπερ ἐγκρίνεται Γνωρίζει δὲ τῷ Συμβ.· ὅτι ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Σ.· Στ.· καθ' ἣν τὸ ἐγγραφοῦν τοῦτο ἀνεγνώσθη, οἱ ἀδ.· αὐτῆς, καὶ ἰδίᾳ οἱ ἀδ.· Σεβ.· καὶ ῥητ.· παρεξεγράφησαν, ἐκφραζόμενοι κατὰ τὸ τοῦ Συμβ.· τῆς Μ.· Ἀν.· καὶ ῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ.

Ἀναγινώσκειται καὶ ἐγκρίνεται πιν.· τῆς Σ.· Στ.· «Πανελληνίου» περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ α'. ἐπόπτου καὶ περὶ μν.· τοῦ βεβ.· Η. Φ. Ἐπίσης πιν.· τῆς Μ.· Ἀν.· τῆς Νέας Ζηλανδίας περὶ ἀνταλλαγῆς ἡμέρων φιλίας. Τῷ ἀδ.· Μ. Δ.· ἀνατίθεται ἡ φροντίς αὕτη. Ἀποφασίζεται ὅπως προσληθῆ ὡς ὑπηρέτης ἀντὶ τοῦ ἀποχωροῦντος ἀδ.· Θεολόγη ὁ υἱὸς τοῦ ἀδ.· Ζησιμαῦ, ἐντελλομένης τῆς Σ.· Στ.· «Πυθαγόρου» νὰ προβῆ εἰς τὴν μύησιν αὐτοῦ. Διορίζεται ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἀδελφῶν Παπαγεωργίου, Σωροκιάδου καὶ Στεφάνου νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐξέλεγχσιν τῶν κατὰ τὴν Σ.· Στ.· «Ἀθηνᾶν» περὶ ὧν ἀνέφερον ὁ ἀδ.· Μ. Γρ.·

Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργασίας λύεται ἡ συνεδρία.

Συνεδρία τῆς 12 Μαΐου 1892. (38)

Παρόντες οἱ ἀδ.· Δουρούτης, Στεφάνου, Κοπίδης, Ροδοκανάκης, Κατακουζηνός, Δὲ Χελδράϊχ, Σωροκιάδης, Τσίλλερ. Δικαιολογοῦν τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀδ.· Καλύβα καὶ Παπαγεωργίου. Ἀναγινώσκειται καὶ ἐπικυροῦται ὁ πιν.· τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδρίας,

Ἐπίσης πιν.· τῆς Σ.· Στ.· «Πανελληνίου» περὶ μν.· τοῦ βεβ.· Α. Μ. Ἐγκρίνεται.

Ἐπίσης πιν. τῆς Σ. Στ. «Πυθαγόρου» περὶ μν. τοῦ βεβ. Α. Ὁν. Ἐγκρίνεται.

Ὁ ἀδ. Μ. Θεσαυροφ. προτείνει νὰ διορισθῇ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ταμείου, καθ' ὅσον πολλὰ ὀφείλονται αὐτῷ ὑπὸ τῶν Στωῶν.

Ὅριζεται ἡ ἐξαμηνιαία λέξις.

Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργασίας λύεται ἡ συνεδρία περὶ ὥραν 7 1/2 μ. μ.

Συνεδρία τῆς 10 Ἰουνίου 1892. (39)

Παρόντες οἱ ἀδ. Δουρούτης, Δέ Χελδράιχ, Στεφάνου, Παπαγεώργιος Κοπίδης, Σωροκιάδης, Τρούμπ, τοῦ ἀδ. Δαμασκηνοῦ δικαιολογήσαντος τὴν ἀπουσίαν του.

Ἀναγινώσκεται καὶ ἐπικυροῦται ὁ πιν. τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδρίας

Ἀναγινώσκεται καὶ ἐπικυροῦται πιν. τῆς Σ. Στ. «Πυθαγόρου» περὶ μν. τοῦ βεβ. I. M.

Ὁμοίως ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 783 περὶ ἀπορρίψεως τοῦ βεβ. Π. Χ.

Ὁ ἀδ. Μ. Γρ. ἔμαθε, λέγει, ὅτι ὁ βεβ. οὗτος ἐγνώριζεν οὐ μόνον τὰ μέλη τῆς Στ. ἄτινα παρεκάλει νὰ ψηφίσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ψηφοφορίαν ἐξέφρασε παράπονα εἰς ἀδ. οὓς ἐνόμισε καταψηφίσαντας αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὸν ἀδ. Σωροκιάδην Σεβ. τῆς Στ. νὰ ἐξετάσῃ τὰ τῆς ὑποθέσεως καὶ ὑποβάλῃ τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνητῶν του εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν τοῦ Συμβ. καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη παραβίασις τῆς ἐχεμυθίας τῶν ἐργασιῶν τῆς Στ. βλάπτει σπουδαίως.

Ὁ ἀδ. Σωροκιάδης γνωρίζει, λέγει, τὰ γενόμενα καὶ διώρισεν ἐπιτροπὴν ἀνακριτικὴν, ὅπως ἐρευνησάσα ὑποβάλλῃ αὐτῷ ἐκθεσίαν.

Ἀναγινώσκεται πιν. τοῦ Ὑπ. Συμβ. εἰς ἀπάντησιν πιν. τοῦ Συμβ. τῆς Μ. Ἀν. περὶ τῆς ὑποθέσεως Γαλάνη ὁ μὲν, ὁ δὲ περὶ ἀδ. τῆς ἐν Ζακύνθῳ Σ. «Ἡλίου» καὶ περὶ τῆς τάξεως αὐτῶν ἐν τῷ τάγματι.

Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργασίας λύεται ἡ συνεδρία περὶ τὴν 7 1/2 μ. μ.

Συνεδρία τῆς 8 Αὐγούστου 1892. (40)

Ἄρχεται τὴν 5 1/2 ὥραν.

Παρόντες οἱ ἀδ. Ν. Δαμασκηνός, Χελδράιχ, Κοπίδης, Στεφάνου, Σωροκιάδης, Κατακουζηνός, Τρούμπ.

Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδρίας.

Ὁ ἀδ. Σωροκιάδης ἀναφέρει ὅτι περὶ τοῦ συμβάντος Π. Χ. ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐπετίμησε τὸν ὑποπεσόντα εἰς ἀκριτομυθίαν ἀδ.

Ὁ ἀδ. Μ. Δ. ἀναγινώσκει ἐκ Ζακύνθου ἐπιστολὴν περὶ τοῦ ἐκεῖ κηρύγματος τοῦ Μακράκη καὶ κατὰ τῶν τεκτ. Ἄν δέ, προσθέτει, καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, οὐχ ἥττον συνέστησε τῇ Σ. Στ. τὴν μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς συνεννόησιν.

Ἐπιτρέπεται ἐπὶ ταῖς παρατηρήσεσι τοῦ ἀδ. Μ. Γρ. ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀδ. ὑπρέτου διὰ τοῦ Γεωργίου Γρηγορίου, οὗτος ἐπιτρέπεται ἡ μῆσις.

Ἐπίσης ἀνατίθεται τῇ Σ. Στ. «Πανελληνίῳ» ἡ εἰς β' καὶ γ' συμβ. βαθμ. σύγχρονος μῆσις τοῦ βεβ. Γεωργίου Ἀγιοπαυλίτου συμφώνως προηγουμένη τοῦ Συμβ. ἀποφάσει.

Ὅριζεται ὅπως δοθῶσι ταῖς ἀδελφαῖς τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδ. ὑπρέτου Παρασκευᾶ ὄστρηκα 40 ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ ἐλέους.

Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργασίας λύεται ἡ συνεδρία περὶ ὥραν 6 1/2 μ. μ. τοῦ κορμοῦ τῆς ἀγαθοεργίας ἀποκομίσαντος δρ. 2,65.

Συνεδρία τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1892. (41)

Ἄρχεται τὴν 6 ὥραν μ. μ.

Παρόντες Δαμασκηνός, Δουρούτης, Παπαγεώργιος, Στεφάνου, Σερπιέρης, Χαλκιόπουλος, Χελδράιχ, Κοπίδης, Σωροκιάδης, Τρούμπ.

Γενομένης ἀπαρτίας ἀναγινώσκεται ὁ πιν. τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδρίας. Εἰσέρχεται ὁ ἄρτι ἐκλεγείς μέλος τοῦ Συμβ. ἀδ. Ἀντ. Χαλκιόπουλος.

Ἀναγινώσκεται πιν. τοῦ ἀδ. Σεβ. τῆς Σ. Στ. «Ἀχαϊκοῦ Ἀστέρος» περὶ τῆς ἀγγελλομένης μεταφράσεως τοῦ κατὰ τῶν τεκτ. ἔργου τοῦ Leo Taxil.

Μετὰ μικρὰν συζήτησιν. καθ' ἣν οἱ ἀδ. εὐρέθησαν ἅπαντες συμφωνοί, ὅτι ἡ περιφρόνησις εἶναι ἡ μόνη πρὸ ταύτης ἀρμόζουσα στάσις, ἀποφασίζεται νὰ σταλῇ ἐγκύκλιος περὶ αὐτοῦ πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μ. Ἀν. Σ. Στ.

Μετὰ τοῦτο τὸ Συμβ. ἐξετάζει τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἀδ. Μ. Γρ. τὸ ζήτημα τοῦ οἰκήματος, ἀποφασίζον κατ' ἀρχὴν τὴν ἐνοί-

κίασιν πρὸς τοῦτο τῆς οἰκίας Βούλτσου ἀντὶ δρ. 250 κατὰ μῆνα ἐπὶ πενταετίαν, καὶ ἀναθέτει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀνήκοντος συμβολαίου εἰς τὸν ἀδ.: Ἀντώνιον Χαλκιοῦπουλον, ὃν ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει καὶ ταμίαν, ἀντὶ τοῦ ἀδ.: Κ. Κατακουζηνοῦ παραιτηθέντος. Σηματοῖζει δὲ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἀδ.: Σεβ.: τῶν ἐν Ἀθήναις Σ.: Στ.: τοῦ ἀδ.: Τρούμπ καὶ τοῦ ἀδ.: Κοπίδου, ἐπόπτου τοῦ Μεγάρου, ὅπως φροντίσωσι τὰ τῆς διακοσμῆσεως τοῦ ναοῦ.

Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργ.: λύεται ἡ συνεδρία περὶ ὧρον 7¹/₂ μ. μ. τοῦ κορμοῦ τῆς ἀγαθοεργίας ἀπενεγκόντος ὄστρ. 3.40.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ.: ΤΗΣ ΣΤ.: «ΑΘΗΝΑΣ»,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΑΔ.: ΣΠ.: ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἡ στοὰ «Ἀθηνᾶ» ἦν ἀντιπροσωπεύω τὴν στιγμὴν ταύτην, αἰσθάνεται ἑαυτὴν εὐτυχῆ δεχομένη, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς τῆς, σὲ τὸν ἀκάματον τῆς ἐπιστήμης ἐργάτην, τὸν καλὸν οἰκογενειάρχην, τὸν χρηστὸν πολίτην καὶ τὸ ἐπίλεκτον μέλος τῆς κοινωνίας μας. Ἡ προσθήκη ἐνὸς κρίκου, ὡς σύ, εἰς τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν στοᾶν ἡμῶν ἰσχυρὰν ἄλυσον ἀποτελεῖ ἐχέγγυον μέγα καὶ πολῦτιμον, παρὰ σοῦ δὲ ἀπεκδέχεται αὕτη ἐργασίαν καὶ συμβουλὰς σοφὰς ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.

Πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου εἰ ἐξοχοὶ ἐπιστήμονες καὶ φιλόσοφοι ἀποτελοῦσι τὰ στιβαρὰ ἐρείσματα τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ δίδουσι τὸ σύνθημα τῆς ἐμπρονος ἐργασίας καὶ τῆς ἀρετῆς, διδάσκοντες καὶ διαχέοντες τὰ φῶτα αὐτῶν τὰ λαμπρά. Διὰ τοῦτο τὰ ἔθνη ἐκεῖνα μεγαλύνονται καὶ ἐκπολιτίζονται καὶ ζῶσι. Εἴθε καὶ παρ' ἡμῖν, προαχόμενος ὁ τεκτονισμός, νὰ δυναθῆ νὰ περιλάβῃ ἐπιστήμονας ὡς σέ. Τότε τὸ μέλλον αὐτοῦ ἔσεται λαμπρὸν καὶ ἡ ἐπὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐπίδρασις του οὐχὶ μικρά. Ὡς εὐπαρέστης ἀδ.: Μηλιαράκη.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Ἦπαρξίς πολῦτιμος, ὁ ἀδ.: Θ. Χρυσοχοῦδης, ἀνθυπολογαγὸς τοῦ Πεζικοῦ μετέλλαξε πρὸ ἡμερῶν τὸν βίον Ὁ ἀδ.: Χρυσοχοῦδης παιδευθεὶς ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἀξιοματικῶν καὶ ἀποσταλεὶς κατόπιν εἰς Γαλλίαν πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς, κατέστη πολῦτιμον κόσμημα τοῦ στρατοῦ, ἡ ἐμφυτος δὲ ἀγαθότης καὶ προσήγεια, καὶ ἡ πρὸς τὰς τεκτονικὰς ἰδέας ἀφοσίωσις του, καθίσταν αὐτὸν χρηστὸν μέλος τῆς κοινωνίας καὶ προητοιμάζον αὐτῷ μέλλον εὐρὴ καὶ ἐπίζηλον. Νόσος ὁμως ἀπῆνης ὑποσκάφασα πρὸ πολλοῦ τὴν ὕγιαν τοῦ πεφιλημένου ἀδ.: παρέδωκεν αὐτὸν μόλις τριακονταετῆ εἰς τὸν τάφον, ἀποστερήσασα οὕτω τὸν στρατὸν ἀξιοματικὸν ἱκανόν, τὴν δὲ κοινωνίαν καὶ τὸν τεκτονισμὸν μέλους πολυτίμου.

— Διατρίψας ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀνεχώρησε πάλιν ἐπανερχόμενος ἐν Πάτραις ὁ ἀδ.: Καρ.: Καλυβωνιάς, φαρμακοποιός, μέλος καὶ ταμίης τῆς αὐτόθι στοᾶς «Ὁ Ἀγαῖκός Ἀστήρ».

— Τίσθηται ἐγένετο τακτικὸν μέλος τῆς στοᾶς «Ἀθηνᾶς» ὁ ἀδ.: Σπυροῖδων Μηλιαράκης, καθηγητῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.